

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 31, No 2 (1980)

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
ΓΙΩΚΤΗΤΗΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
 Έπισημονικό Σωματείο άνεγνωρισμένο, άριθ. άποφ. 5410/19.2.1975 Πρωτοδικείου Αθηνών.
 Προέδρος για τό έτος 1979: Κων. Ταρλατζής
 ΕΚΔΟΤΗΣ: Έκδίδεται υπό ήμερης πενταμελούς συντακτικής έπιτροπής (Σ.Ε.) μελών τής Ε.Κ.Ε.
 ΥΠ/ΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ: Ό Πρόεδρος τής Σ.Ε. Δουκίς Εύσταθίου, Ζαλοκоста 30, Χαλάνδρι, Τηλ. 6823459
 Μέλη Σν/κής Έπ.: Χ. Παππούς, Α. Σαμηνής, Ι. Δημητριάδης, Α. Σαμαβάνος
 Στοιχειοθέσιμ - Έκτύπωση: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Ε.Π.Ε.
 Άρδηςτιού 12 - 16 Άθήνα
 Τηλ. 9217513 - 9214820
 ΤΟΠΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: Άθήνα

Ταχ. Διεύθυνση:
 Ταχ. θύρας 546
 Κεντρικό Ταχυδρομείο
 Άθήνα

Λυνδόμερι:
 Έτησια έσωτερικού * 300
 Έτησια έξωτερικού * 450
 Έτησια φοιτητών ήμεδαπής * 100
 Έτησια φοιτητών άλλουδοπής * 150
 Τιμή έκαστου τεύχους * 75
 Ίδρύματα κ.λπ. * 500

Address: P.O.B. 546
 Central Post Office
 Athens - Greece

Redaction: L. Efsthliou
 Zalokosta 30,
 Halandri
 Greece

Subscription rates:
 (Foreign Countries)
 \$ U.S.A. 15 per year.

Δελτίον

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β
 ΤΟΜΟΣ 31
 ΤΕΥΧΟΣ 2

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ
 1980

Bulletin

OF THE HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY

QUARTERLY
 SECOND PERIOD
 VOLUME 31
 No 2

APRIL - JUNE
 1980

Έπιταγές και έμβάσματα άποστέλλονται έπ' όνόματι κ. Στ. Μάλιαρη Κτην. Ίνστι. Ύγιεινής και Τεχνολογίας Τροφίμων, Ίερά όδός 75, Τ.Τ. 303 Άθήνα. Μελέτες, έπιστολές κ.λπ. άποστέλλονται στόν κ. Λ. Εύσταθίου, Κτηνιατρικό Ίνστιτούτο Φυσιολογίας, Άναπαγωγής και Διαιτητικής Ζώων, Νεαπόλεως 9-25, Άγία Παρασκευή Άττικής.

Άναλύσεις εργασιών

EKE Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.21443](https://doi.org/10.12681/jhvms.21443)

Copyright © 2019, EKE Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία Ε. (2019). Άναλύσεις εργασιών. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 31(2), 104–108. <https://doi.org/10.12681/jhvms.21443>

Ἀναλύσεις ἐργασιῶν

ABSTRACTS

M. HIDIROGLOU, C. J. WILLIAMS, I.R. SIDDIQUI, S.U. KHAN: Effects of Mn-Deficit Feeding to Ewes on Certain Amino Acids and Sugars in Cartilage of Their Newborn Lambs: American Journal of Veterinary Research, 1979, 40, 10, 1375-1377.

Οἱ κατανομές τῶν ἀμινοξέων, ἀμινοσακχάρων καὶ οὐρονικοῦ ὀξέος στὸ χόνδρο τῶν ἐπιφύσεων νεογενήτων ἀμνῶν ἐξετάσθησαν γιὰ νὰ προσδιορισθεῖ ἡ ἐπίδραση τῆς ἐλλείψεως τοῦ Μαγγανίου (Mn). Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κη-σεως, μία ὁμάδα (ὁμάδα I) ἀπὸ 8 ἔγκυες προβατίνες ἐλάμβανε σιτηρέσιο πὸν περιεῖχε 60 mg Mn/Kg τροφῆς καὶ μία δεύτερη ὁμάδα (ὁμάδα II) ἀπὸ 8 προ-βατίνες ἐλάμβανε σιτηρέσιο πὸν περιεῖχε 5 mg Mn/Kg τροφῆς. Οἱ νεογέννη-τοι ἀμνοὶ ἐθανατοῦντο καὶ οἱ δίσκοι τῶν ἐπιφύσεων ἀπὸ διάφορα ὀστᾶ στὸ θωρακικὸ ἄκρο ἀφαιρούνταν καὶ ἀναλύονταν γιὰ γλυκολαμίνη, γαλακτοζαμί-νη, οὐρονικὸ ὀξὺ καὶ 17 ἀμινοξέα. Οἱ πυκνότητες τοῦ οὐρονικοῦ ὀξέος καὶ τῶν θειούχων ἀμινοξέων (μεθειονίνη ὄχι στατιστικὰ σημαντικὴ, P 0.05) ἦταν μεγαλύτερες στὸ χόνδρο τῶν ἀμνῶν πὸν γεννήθηκαν ἀπὸ τὶς προβατίνες τῆς ὁμάδας I (60mg Mn/Kg τροφῆς) ἀπὸ ἐκείνες τῆς ὁμάδας II (Ἐλλειψη Mn). Μία τάση γιὰ ὑψηλότερες τιμές ἐξολαμίνης παρατηρήθηκε στὸ ὀργανικὸ βλα-στικὸ ὑπόστρωμα τῆς ὁμάδας I τῶν ἀμνῶν ἀπὸ ὅτι στὴν ὁμάδα II. Ἐν τού-τοις οἱ πυκνότητες τῆς σερίνης, ἰστοδίνης καὶ λυσίνης ἦταν ὑψηλότερες στὸ χόνδρο τῶν ἀμνῶν ἀπὸ τὴν ὁμάδα II (Ἐλλειψη Mn). Ἔτσι, ὁ ρόλος τοῦ Mn στὴν πρόληψη τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν ἀρθρώσεων μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἐπίδραση του στὴ σύνθεση τῶν βλεννοπολυσακχαριδίων καὶ πρωτεϊνῶν τοῦ δίσκου τῆς ἐπιφύσεως.

Δ. Μπρόβας

M. HIDIROGLOU, C.J. WILLIAMS, S.K.Ho, L. TRYPHONAS: Zinc and Manganese in Accessory Genital Glands of Male Sheep: Distribution, Uptake, and Effect of Testosterone: American Journal of Veterinary Research, 1979, 40, 1, 103-107.

Ἡ περιεκτικότητα σὲ Zn καὶ Mn τῶν ἐπικουρικῶν γεννητικῶν ἀδένων καὶ ἡ πρόσληψη Zn καὶ Mn ἀπὸ τοὺς ἀδένες αὐτοὺς μελετήθηκαν σὲ δύο πειρά-ματα ὅπου χρησιμοποιήθηκαν ἄρρενα πρόβατα διασταυρώσεως, 15 μηνῶν (μὴ ἐκτομισμένα καὶ ἐκτομισμένα σὲ ἡλικία 3 μηνῶν).

Στό πρώτο πείραμα, όλα τὰ ζῶα ἔλαβαν διὰ τῆς μεγάλης κοιλίας ^{65}Zn (5μ Ci/Kg βάρους) καί μετὰ 72 ὥρες ὑπέστησαν εὐθανασία. Οἱ τρεῖς ὁμάδες τοῦ πειράματος ἀποτελοῦνταν: Α, 6 κριοί, Β, 6 κριοί ἐκτομισμένοι καί Γ, 5 κριοί ἐκτομισμένοι καί ἑνοφθαλμισθέντες μὲ 600mg προπιονικῆς τεστοστερόνης ἑνδομυϊκῶς λίγο πρὶν τὴν χορήγηση ραδιοϊσοτόπων.

Ἡ περιεκτικότητα Ζn εἶναι μεγαλύτερη στὸν προστάτη ἀδένα (70 μg/g ξηροῦ ἰστοῦ, ἀπ' ὅ,τι στὸ σπερματοδόχο ἀδένα (50 μg/g), τὸ βολβουρηθραῖο ἀδένα (53 μg/g) ἢ τὸν ἀπαγωγὸ πόρο (55 μg/g).

Ἡ περιεκτικότητα Ζn τῶν ἐπικουρικῶν γεννητικῶν ἀδένων εἶναι μεγαλύτερη στοὺς κριοὺς ἀπ' ὅ,τι στοὺς ἐκτομισμένους τῶν δύο ὁμάδων.

Ἡ ραδιενέργεια καί ἡ εἰδικὴ δρᾶση εἶναι μεγαλύτερες στὶς ὁμάδες Α καί Γ ποὺ μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι ἡ τεστερόνη αὐξάνει τὴν ἀναστροφή τοῦ ποσοστοῦ Ζn στοὺς ἐπικουρικοὺς ἀδένες.

Στό δεύτερο πείραμα, χορηγήθηκε στὰ ζῶα ^{54}Mn (5μCi/Kg ζῶντος βάρους) διὰ τῆς μεγάλης κοιλίας καί ὑπέστησαν εὐθανασία 72 ὥρες ἀργότερα. Οἱ τρεῖς ὁμάδες ζῶων τοῦ 2ου πειράματος ἀποτελοῦνταν ἀπὸ Α, 5 κριοὺς, Β, 10 ἐκτομισμένους κριοὺς, στοὺς ὁποίους χορηγήθηκε ἑνδομυϊκῶς 50 mg τεστοστερόνης ἡμερησίως ἐπὶ 40 ἡμέρες καί Ζ, 5 ἐκτομισμένους κριοὺς, στοὺς ὁποίους ἑνοφθαλμίσθησαν ἑνδομυϊκῶς 600 mg τεστοστερόνης μόλις πρὶν τὴν χορήγηση ραδιοϊσοτόπων. Στὶς 3 ὁμάδες, οἱ διαφορῆς τῆς περιεκτικότητας σὲ Μn, τῆς ραδιενεργουῦ καί εἰδικῆς δρᾶσεως, δὲν ἦσαν σημαντικῆς. Στὴ λήκυθο τοῦ σπερματικού πόρου ἡ περιεκτικότητα Μn ἦταν μικρότερη ἀπ' ὅ,τι στοὺς 3 ἄλλους ἀδένες.

Χ. Παπποῦς

L. TRYPHONAS, M. HIDIROGLOU AND B. COLLINS: Reversal by Testosterone of Atrophy of Accessory Genital Glands of Castrated Male Sheep. A Histologic and Morphometric Study. Vet Pathol, 1979, 16, 710-729.

Συγκρίθηκαν τὰ ἱστολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐπικουρικῶν γεννητικῶν ἀδένων ἀρρένων προβάτων τῶν ἐξῆς ὁμάδων: I. μὴ ἐκτοπισμένα, II. ἐκτομισμένα, III ἐκτομισμένα καί ὑποβληθέντα σὲ θεραπεία 40 ἡμερησίων ἑνδομυϊκῶν ἐνέσεων τῶν 50 mg προπιονικῆς τεστοστερόνης καί IV ἐκτομισμένα καί ἑνοφθαλμισθέντα μὲ 600 mg προπιονικῆς τεστοστερόνης 72 ὥρες πρὸ τῆς σφαγῆς των. Ἡ ἐκτόμηση τῶν ἀμνῶν ἔγινε σὲ ἡλικία 3 μηνῶν καί ἡ σφαγὴ των στοὺς 15 μῆνες.

Ὁ ὄγκος τῶν τμημάτων τοῦ ἀδενώδους ἰστοῦ, τοῦ ἑνδολωβώδους ἱνομυϊκοῦ ἰστοῦ καί τοῦ περιλωβώδους ἱνομυϊκοῦ ἰστοῦ τῶν σπερματοδόχων κύστεων καί τῶν ἀδένων Cowper κυμαίνεται σημαντικά ($P < 0.05$) κατὰ τὴ μετεκτομικὴ ἀτροφία καί μετὰ ἐπανεπιλημμένη θεραπεία μὲ τεστοστερόνη.

Στὰ πρόβατα τῆς ὁμάδας II, ἡ ἀτροφία ἦταν μικρότερη στὸν προστάτη καί

μεγαλύτερη στους αδένες Cowper, τις σπερματοδόχες κύστεις και τις ληκύθους του σπερματικού πόρου. Άτροφικά ήσαν επίσης τα πλέγματα των σπερματοδόχων κύστεων. Ύστερα από θεραπεία τεστοστερόνης στα πρόβατα της ομάδας III, ή μετεκτομική άτροφία των πλεγματικών νευρώνων σχεδόν αναστράφηκε. Ύπηρχε επίσης υπέρτροφία των επιθηλιακών κυττάρων αλλά ή θεραπεία με τεστοστερόνη δεν έλάττωσε στο κανονικό τον όγκο του ινομύδους τμήματος των έπικουρικών γεννητικών αδένων. Η θεραπεία με τεστοστερόνη των προβάτων της ομάδας IV δεν έδωσε σημαντικές μορφολογικές αλλαγές.

Τά άποτελέσματα αυτά συγκρίθηκαν με προηγούμενα εύρήματα σχετικά με την περιεκτικότητα και πρόσληψη ψευδαργύρου στους έπικουρικούς γεννητικούς αδένες. Έκφράζεται ή άποψη ότι ή συσσώρευση ψευδαργύρου στους αδένες αυτούς του προβάτου δεν συνδέεται άπαραίτητα με τή φυσιολογική ίστολογική έμφάνιση.

X. Παππούς

M. HIDIROGLOU, C.J. WILLIAMS, S.U. KHAN and I.R. SIDDIQUI: *Amino Acid and Glycosaminoglycan Composition of Epiphyseal Cartilage of Neonate and Osteoporotic Lambs. International Journal for Vitamin and Nutrition Research, 1979, 49, 4, 359-363.*

Πραγματοποιήθηκε χημική άνάλυση των έπιφυσιαίων στοιβάδων νεογενήτων άμνων και άμνων 60 ήμερών, ύγιων ή όστεοπορωτικών. Το ούρονικό όξύ ήταν ύψηλότερο στους ύγιεις άμνους 60 ήμερών παρά στους νεογέννητους, ενώ ή γαλακτοζαμίνη ήταν αντίστροφα ύψηλότερη στους νεογέννητους παρά στους ύγιεις άμνους 60 ήμερών. 14 άμινοξέα επί 17 ταυτοποιηθέντων στους έπιφυσιαίους χόνδρους ήσαν ή είχαν τάση να είναι ύψηλότερα στους ύγιεις άμνους 60 ήμερών παρά στα νεογέννητα. Χαμηλότερες στάθμες ούρονικού όξέος διαπιστώθηκαν στους όστεοπορωτικούς άμνους 60 ήμερών άπ' ό,τι στους ύγιεις άμνους της αυτής ήλικίας.

X. Παππούς

M. HIDIROGLOU: *Trace element deficiencies and fertility in ruminants: A review journal of dairy science 1979, 62, 1195-1206.*

Διάφορα μέταλλα (χαλκός, κοβάλτιο, σελήνιο, μαγγάνιο, ιώδιο, ψευδάργυρος και σίδηρος) μπορούν να έπηρεάσουν την ίκανότητα άναπαραγωγής των μηρυκαστικών. Άποτυχία στην άναπαραγωγή μπορεί να προκληθεί από έλλείψεις μεμονωμένων ή συνδυασμένων ίχνοστοιχείων και από έλλειψη έξισορροπίας (στά ίχνοστοιχεία αυτά). Αυτή ή συνθετική άνασκόπηση στρέφει την προσοχή σε κακές προσαρμογές των ίχνοστοιχείων που όδηγούν σε μία όχι

καλή απόδοση στην αναπαραγωγή των έκτροφων. Οί γνῶμες διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξὴ διαφόρων ἀνωμαλιῶν τῆς ἀναπαραγωγῆς, εἴτε ἀπὸ μία σοβαρὴ ἐξάντληση τῶν ἀποθεμάτων τοῦ χαλκοῦ (στὸν ὄργανισμό τῶν ζώων), εἴτε ἀπὸ μία ἔλλειψη μὲ περιθῶριο (ἀπὸ τὰ παραδεγμένα ὄρια) τοῦ χαλκοῦ τῆς διατροφῆς.

Πειράματα στὴν πράξι ὀδηγοῦν στὴ γνώμη ὅτι ἡ χορήγηση κοβαλτίου σὲ μηρυκαστικά μὲ σιτηρέσια ἔλλειπῆ σὲ κοβάλτιο βελτιώνει τὴν ὄχι καλὴ ἀπόδοση στὴν ἀναπαραγωγή τῶν έκτροφων. Ἡ ἀγονιμότης ἀπὸ σελήνιο σὲ προβατίνες ὑπερισχύει σὲ μερικὲς έκτροφές καὶ μερικὲς ἐποχές, ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ αἰτία αὐτῆς τῆς νόσου καὶ ὁ συνεχῆς ρόλος τῶν προσθέτων παραγόντων εἶναι ἄγνωστοι. Τὸ μαγγάνιο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴ φυσιολογικὴ γονιμότητα στὰ μηρυκαστικά καὶ ἡ διατροφή μὲ σιτηρέσια χαμηλῆς περιεκτικότητος σὲ μαγγάνιο μειώνει τὰ ποσοστὰ συλλήψεως. Ἡ ἔλλειψη ἰωδίου φέρνει ἀνωμαλία στὴ δράση τοῦ θυροειδοῦς καθὼς καὶ στὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Ἀποτυχία τῆς ἀναπαραγωγῆς στὰ θηλυκὰ καὶ στὴ σπερματογένεση, εἶναι ἐκδηλώσεις ἔλλειψεως ψευδαργύρου. Παρόλο πὺ οἱ χορτονομές εἶναι πλούσιες σὲ σίδηρο, ἡ μικρὴ παροχὴ σὲ μερικὲς περιπτώσεις θὰ μπορούσε νὰ ἐπηρεάσει δυσμενῶς τὴν ἀναπαραγωγή τῶν μηρυκαστικῶν.

Ἡ γνώση τῶν βιοχημικῶν δυσλειτουργιῶν ἀπὸ ἔλλειψεις ἰχνοστοιχείων εἶναι οὐσιώδης γιὰ νὰ προσδιορίσουμε τὸ ρόλο πὺ τὰ ἰχνοστοιχεῖα παίζουν στὴ γονιμότητα τῶν μηρυκαστικῶν.

Δ. Μπρόβας.

Πολλαπλὴ σκλήρυνση (Multiple Sclerosis) καὶ νόσος τοῦ Carre τῶν κυνῶν. (Vet. Rec. 1980. V. 106, P. 3).

Τὸ Ἴατρικὸ Συμβούλιο Ἑρευνῶν τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἐπιχορηγήσει ἐπιδημιολογικὲς ἔρευνες στὰ νησιά Faroe ἀπὸ τίς ὁποῖες προέκυψαν ἐνδείξεις γιὰ μία πιθανὴ σχέση μεταξύ τοῦ ἰοῦ τῆς νόσου τῶν νεαρῶν κυνῶν (Carre — Canine Distemper Virus) καὶ τῆς πολλαπλῆς σκλήρυνσης. Ὑψηλοὶ τίτλοι ἀντισωμάτων ὡς πρὸς τὸν ἰὸ ἔχουν βρεθεῖ σὲ ἀσθενεῖς μὲ πολλαπλὴ σκλήρυνση.

Ἐπίσης γίνονται ἔρευνες ὡς πρὸς τὴν αἰτιολογία τῆς νόσου καὶ γιὰ ἄλλους ἰοὺς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἰὸ τῆς νόσου τοῦ Carre.

Ι. Ἀξιώτης

Bannatyne, C.C., Wilson, R.L., Reid H.W., Buxton, D., Pow, I: Louping-ill virus infection of pigs. (Vet. Rec. 1980, 106, 13). Προσβολὴ χοίρων ἀπὸ τὸν ἰὸ τῆς νόσου Louping-ill.

Ἀναφέρεται ἡ ἐμφάνιση τῆς νόσου Louping-ill σὲ χοιρίδια στὴν Σκωτία. Ἡ κλινικὴ εἰκόνα χαρακτηρίζοταν ἀπὸ νευρικὰ συμπτώματα καὶ θανάτους.

Περιγράφουν τις ιστοπαθολογικές αλλοιώσεις, την απομόνωση και ταυτοποίηση του ιού.

Ός όδο μολύνσεως στην περίπτωση τους θεωρούν την στοματική διότι στα χοιρίδια είχε χορηγηθεί ως τροφή, πτώματα άμνων που είχαν αποθάνει από την νόσο Louping-ill.

I. Άξιότης

EIVIND LIVEN: Prevalence of *Treponema Hyodysenteriae* in Healthy pigs: Acta Vet. Scand. 1970, 20, 387-395.

(Απομόνωση του *Treponema Hyodysenteriae* από υγιείς χοίρους).

Έξετάσθηκαν δείγματα κοπράνων υγιών χοίρων διαφόρων ηλικιών από διάφορες έκτροφές χωρίς ιστορικό της νόσου στην Νότιο Νορβηγία. Τα δείγματα από τις έκτροφές διεχωρίσθηκαν σε δύο ομάδες ανάλογα με τον χρόνο λήψεως και επεξεργασίας. Στην πρώτη ομάδα τα δείγματα επεξεργαζόνταν σε 2-3 ώρες από την λήψη, ενώ στην δεύτερη σε 2-3 ημέρες. Από την πρώτη ομάδα απομονώθηκε το *T. Hyodysenteriae* σε ποσοστό 53,7% - 93%, ενώ από την δεύτερη ομάδα σε 10% των δειγμάτων.

Ίσχυρως β' αίμολυτικά στελέχη απομονώθηκαν από όλα τα χοιροστάσια της πρώτης ομάδας και σε ποσοστό 4,6% - 25% των θετικών δειγμάτων, ενώ από την δεύτερη ομάδα, μόνο 2 από τα 17 θετικά δείγματα.

Παράγοντες έκτροφής και διατροφής φαίνεται ότι παίζουν σημαντικό ρόλο στην εκδήλωση της νόσου.

Ο Teige και συν. (1978) έρευνησαν τον ρόλο της βιταμίνης E και του σεληνίου στην παθογένεια της νόσου.

I. Άξιότης